

ſom Marineministeriet disponerer over. Den er paa omtrent 900,000 Kr., og den er beſtemt til Sætatens Hoſpital. Det forekommer mig derfor, at alting er lagt til Rette for Marineadministrationen til at bygge et ordentligt Hoſpital og ordentlige Boliger for Haandværkerne. At det berører ſelve de faſte Haandværkere, ſkal jeg komme ind paa, naar vi behandle Loven om Søværnets Ordning.

Marineminiſteren (Ravn): Det er maaffe lidt ſent for mig nu at komme ind paa at underſøge, om Udgiften ved Hoſpitalet virkelig er ſtor, eller hvad man vilde vinde og ſpare ved at opgive Nyboder. Det kunde dog maaffe være, at det gik tabt paa en anden Maade. Det, ſom jeg ſtraks ſtal ſvare paa, er meget hurtigt beſørgt, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der er foretaget noget med Henſyn til Bygningen af et nyt Hoſpital. Det er en ſærlig vanſkelig Op-gave for Tiden, da man ikke ved, hvor længe Nyboder bliver paa ſin Plads. Det er klart, at hvis Nyboder forandres meget, vilde et Hoſpital, ſom man havde bygget til det nuværende Nyboder, maaffe ikke være ſynderlig henſigtsmæſſigt beliggende for det ny Nyboder. Der er alſaa Vanſkeligheder forbundet dermed. Der har været foretaget Underſøgelſe, efter at man havde ſet, at Pladsen ude paa Arſenaløen ikke kunde bruges, og der var kommet Tilbud fra andre Sider. Man underſøgte en Grund ude ved Sagtvejen. Den kunde maaffe være meget godt beliggende for det nuværende Nyboder, men det vil ſes, at hvis Nyboder kom til at ligge et Sted ude paa Amager, var den ikke ſaa ſynderlig henſigtsmæſſigt. Den anden Plads, ſom vi havde tænkt os, var netop den Baſtion paa Kriſtianshavns Vold, der blev nævnt, og ſom vi have tilbyttet os mod at afſtaa noget andet Terrain, ſom Marine-ministeriet havde ude paa Kriſtianshavn. Men denne Baſtion er ikke given fri. Den er endnu en Del af Fæſtningen, og det gaar jo ikke uden videre an at lægge et Hoſpital paa en af Fæſtningens Baſtioner, det er ikke den henſigtsmæſſigſte Plads. Deraf vilde ærede Medlemmer ſe, at dette ikke er ſaa lige en Sag, og at det ikke er gjort med at ſige, at man blot kan gaa hen og ſtaffe ſig en Grund og ſaa bygge for de Penge, man har. Nej! Naar vi først vide, hvor Nyboder ſtal være, vil man være et væſentligt Skridt fremme, men det vide vide vi endnu ikke noget om. Naar man ſaa kan ſaa en Grund, kan det lade ſig gøre, men før den Tid er det meget vanſkeligt. Det var, hvad jeg ganſke kort kunde ſige om Hoſpitalet.

I Forbindelſe dermed ſtaar jo Beliggenheden af Nyboder. Nu erkender jeg med det ærede Medlem, at Nyboder næppe i al Evi-gighed kommer til at ligge, hvor det ligger nu, men jeg ſynes ikke, der er — jeg har det i hvert Fald ikke — Anledning til at paaſkynde Nyboders Flytning. De Menneſter, hvis Vel jeg har med at gøre, ville ganſke umaadelig nødigt derfra, de have ſlet ingen Øyſt til at komme til at bo i nyopførte Bygninger ude paa Amagerſælled eller ſaadant et Sted, deres Liv og navnlig de ældres er temmelig meget knyttet til den Egn, hvor de nu ere, og det vilde for dem være et stærkt Slag at ſtulle flytte. Mene af den Grund har jeg ingen Anledning til at ſkynde paa Flytningen. Endvidere er det Staten, der ejer Nyboder. Hvis alſaa Kommunen eller private ønske at udføre noget der, ſaa lad dem komme til Staten, det er ikke vor Sag at komme til dem. Ville de bryde Adelgade igennem, og ville de købe det eller det, ſaa lad dem komme til os og byde. Det er jo almindelig Købmandſkab ikke at byde fine Varer frem, før der er rigtig god Brug for dem, de blive derved ſaa meget dyrere. Der er foreſpurgt fra Magiſtraten i Anledning af en Plan om at gennembryde Adelgade, om man maatte ſaa at vide, hvad jeg havde gjort. Dette kunde jeg meget let ſvare paa, idet jeg blot kunde ſige: Ikke det ringeſte. Det er Miniſteriets Standpunkt, at vi ikke have rørt ved den Sag fra Tresjerne og indtil nu. Initiativet ſkal ikke komme fra den, der beſidder og i og for ſig gerne vil beholde Grunden; det tilkommer dem, der ønske at ſkære Gaden igennem o. ſ. v. Alſaa, de kunne komme til mig eller hvem det nu er, der er Marineminister til den Tid, ſaa kan man jo ſe, hvad der kan gøres. Hvorfor Marineministeren netop ſkulde give ſig til at avertere med Grunde, ved jeg virkelig ikke. Det er mit korte Svar paa den første Del af Spørgsmaalet.

S. Bojeſen: Den ærede Miniſters Svar har ikke forbaſſet mig, jeg havde ikke ventet mig ſtort andet, end at man ſtaar paa det gamle Standpunkt, for det holder man jo meget af i ſomme Kredſe, og i Marineministeriet ſtaar man jo ogſaa gerne ſaa ſtille ſom muligt. Den ærede Miniſter ſagde, at man maatte komme til ham. Men, Herregud, nu komme vi jo, vi ere komne, og vi mene, at her er forſkellige plauſible Grunde til, at en ſaadan Sag, ſom denne, der har ſtaaet paa fra 1861, nu kunde ſiges at være tilſtrækkelig overvejet, ſaa at man nu kunde overvinde Inertmomentet og tage fat paa diſſe Ting. Men ſaa ſvarede den ærede